

[Formanden]

Det er behageligt at se medlemmerne, men jeg beder om, at det sker i mere ro.

Pia Kjærsgaard (FP):

Ved at nedstemme Fremskridtspartiets dagsorden fratager man mange mennesker tro på, at Folketinget taler borgernes sag. Jeg har en eller anden mærkelig følelse af, at det, vi foretager os her og nu, er en slags retssag, hvor vi skal afgøre, om de mennesker, der troede på deres grundlovssikrede ret, virkelig havde grund til at tro på den. Vi skal i realiteten dømme eller frikende nogle borgere, der ifølge grundloven ikke har gjort noget som helst galt, men noget, som organisationerne har fået gjort til noget ulovligt.

Fremskridtspartiet kunne ikke drømme om at være med til at dømme disse mennesker – det kan være HT-folkene, brandmanden, børnehavederen, portøren, eller hvem der ellers har handlet i tillid til og tro på, at dette Ting til enhver tid vil sikre, at grundloven bliver holdt. Vi vil fortsat støtte disse mennesker og det, de har ofret så utrolig meget for.

Men jeg er naturligvis fortsat villig til at lave den smule om på dagsordenen, som der efter statsministerens mening åbenbart skal til, for at man kan stemme for. Fremskridtspartiet er naturligvis indstillet på at samarbejde, hvis vi kan få enighed om dette meget vigtige punkt.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Fru Pia Kjærsgaard stillede mig et spørgsmål, og det skal naturligvis besvares. Fru Pia Kjærsgaard spørger, hvem der skal betale erstatningen i disse sager. Det mener jeg ikke der kan være tvivl om. Det skal naturligvis den anden part, og den anden part er jo arbejdsgiveren; det kan aldrig blive tredjemand. Hvis tredjemand har optrådt retsstridigt efter faglige regler, har vi et system, som fungerer, og det skal vi bevare. Så bliver organisationen i påkommende fald idømt bod efter de faglige regler, ganske som det skete i HT-sagen, hvor SiD måtte bøde med ikke mindre end 20 mill. kr.

Ellers skal jeg blot sige ganske kort, at jeg ikke kunne lade være med at få det indtryk – og undskyld, jeg bliver nødt til at sige det lige ud – at fru Pia Kjærsgaard læste et manuskript op for et øjeblik siden, som må være skrevet for flere dage siden. For det havde

jo ikke nogen relevans til den debat, vi har ført i dag.

Jeg har i dag på regeringens vegne givet tilsagn om, at regeringen møder med et loviniciativ, som går ud på:

- 1) Principalt krav om genansættelse.
- 2) I særlige tilfælde, hvor det ikke lader sig gøre, en betydelig højere erstatning end den, som kendes nu.

Men vi kan altså notere os, at fru Pia Kjærsgaard hellere vil skændes og polemisere end at nå et resultat.

Sådan er der nogle mennesker og partier der er.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Jeg ønsker ikke at skændes, statsminister – ikke hvis der kan komme enighed om noget konkret ud af det. Men denne debat har gået på fuld foreningsfrihed – fuld fagforeningsfrihed, har jeg så fået at vide, men det er i og for sig ligegyldigt – den har ikke gået på nogen form for tilbagebetaling eller oprejsning i form af, at man skal have penge, fordi man er blevet fyret, eller at man skulle kunne blive genansat. Vi har set i adskillige tilfælde, at det ikke kan lade sig gøre, og jeg tror ikke på, at statsministeren kan gøre den slags ved lovgivning. Jeg ville hilse det velkomment, hvis statsministeren fremsatte et forslag, der afskaffede organisationstvungen i dette land, sådan som Fremskridtspartiets dagsordensforslag og vores forespørgsel stiler mod. Det er det, debatten burde have drejet sig om, men statsministeren har forsøgt at sløre tingene lige fra den første tale. Lige fra sit første indlæg har statsministeren talt om noget andet end det, debatten burde været gået på. Jeg synes ikke, det er særlig modigt af statsministeren; jeg synes faktisk, det er enormt slapt.

Men det, der nok er realiteten, er den konfrontation, man er så bange for at få med Socialdemokratiet. Tænk, hvis der skulle komme noget ud af det. Tænk, hvis vi virkelig fik afskaffet fagforeningstvungen i dette land; hvad ville det store, kongelige Socialdemokrati så sige til det? Det kunne jo være, de blev så mopsede på statsministeren og hans parti, at der ikke blev noget samarbejde fremover. Jeg er tilbøjelig til at tro, at det er det, der ligger bag.